

svou nepříslušnost k rozhodování sporu mezi obcí pražskou a firmou o to, jaká výměra pozemků má býti firmou bezplatně postoupena k založení ulice. Tímto výrokem, jenž žal. úřadem byl potvrzen, odepřely stav. úřady II. a III. stolice ve skutečnosti přezkoumati rozhodnutí stav. úřadu I. stolice, brané opravnými prostředky v odpor, a to z důvodu, že se nepokládaly za kompetentní o sporné povinnosti st-lky k bezplatnému postupu pozemku věcně rozhodnouti.

Avšak věcná nepříslušnost k rozhodování o sporu samém nezbavuje nadřízené stolice povinnosti zkoumati a to i z povinnosti úřední, zdali nař. výrok byl vydán I. stolicí v mezích její kompetence. Poněvadž pak odvolaly se na uvedený již předpis kompetenční posl. odst. § 22 st. ř. pražského, jest patrné, že stavební úřad nepokládaly za příslušný rozhodovati o otázce, která a pokud jest mezi obcí pražskou a st-lkou na sporu, i bylo tudíž jejich věcí, aby rozhodnutí jeho, pokud výrok o této otázce obsahuje, pro nepříslušnost zrušily. Omezila-li se místo toho II. stolice na výrok, že sama není věcně příslušná, rozhodnutí první stolice však ponechala v platnosti, žal. úřad pak toto rozhodnutí stolice II. potvrdil a tudíž změnu rozhodnutí I. stolice rovněž odepřel, shledal v tom nss porušení zák. a zrušil proto nař. rozhodnutí podle § 7 zák. o ss.

Podotknouti jest, že názor projevený ve stížnosti, že v daném případě předpisu § 22, posl. odst. stav. ř. použití nelze, »ježto jde o věc stavební«, a že tedy k rozhodování ve věci samé byly kompetentní úřady stavební, nss se zřetelem k tomu, co svrchu bylo uvedeno, za správný uznati nemohl; rozhodování o sporech v onom předpisu vyznačených nemůže zem. správě pol. jako úřadu výlučně příslušnému býti odňato tím, že výrok o povinnosti k postupu pozemků zdarma pojme do svého rozhodnutí, byť i ve formě jakékoli, nepříslušný k tomu úřad stavební.

č. 3642.

Dávka z přírůstku hodnoty: O podmínkách prekluse podle § 17, odst. 3 dávk. řádu z roku 1920.

(Nález ze dne 21. května 1924 č. 9035).

Věc: Jaroslav K. ve S. (adv. Dr. Josíčko z Prahy) proti zemskému správnímu výboru v Praze o dávku z přírůstku hodnoty.

Výrok: Stížnost zamítá se jako bezdůvodná.

Důvody: St-l smlouvou trhovou z 25. června 1921 prodal pozemky ve vl. č. — kat. obce Ž. a to 1 čtver. sáh. za 59 K 50 h. V přiznání k dávce z přírůstku hodnoty udal nabývací hodnotu k 1. lednu 1903 15 K za čtver. sáh. Vyměřující úřad sdělil st-li, že hodlá pro vyměření dávky z přírůstku hodnoty vzít za základ obecnou hodnotu k 1. lednu 1903 10 K za čtver. sáh a připojil vyzvání dle § 17 d. ř. Když st-l vyjádření do lhůty 14 denní nepodal, vyměřil úřad dávku na podkladě nabývací hodnoty 1. ledna 1903 10 K za 1 čtver. sáh čili 75.270 K.

Žal. úřad zamítl stížnost z důvodu, že výměrem z 29. září 1922, doručeným 10. října 1922, byla straně sdělena obecná hodnota nemovitosti k 1. lednu 1903 obnosem 75.270 Kč. při čemž strana byla upozorněna na následky prekluse dle § 17 d. ř. č. 545 Sb. z r. 1920 a že

strana proti tomuto výměru nepodala námitek, takže nastala prekluse dle § 17, odst. 3 cit. d. ř.

Rozhoduje o stížnosti uvážil nss toto:

Stížnost brojí proti výroku o nastalé preklusi a to proto, že nebyl ve vyzvání po rozumu § 17 d. ř. straně sdělen podklad, z něhož úřad při stanovení odchylné nabývací hodnoty vychází, a spatřuje v tom nezákonnost nař. rozhodnutí, jakož i vadu řízení.

Dlužno připustiti, že za platnosti česk. dávk. řádu z r. 1915 bylo lze mluvit o nastalé preklusi při vyhledávání hodnoty nemovitosti dle § 18 jen tehdy, zjednal-li si úřad vyměřovací pro výši hodnoty, jím předpokládané, určitý podklad a oznámil straně nejen výši hodnoty předpokládané, nýbrž i podklad, na základě kterého k hodnotě té dospěl. Neboť dle znění posléz cit. § 18, ve kterém se mluví »o hodnotě úřadem vyměřovacím předpokládané« a o »námitkách«, bylo třeba, aby úřad nejdříve hodnotu vyšetřil a tuto se sdělením podkladu svého zjištění straně oznámil tak, aby straně umožněno bylo konkrétní námítky své uplatňovati, t. j. uvést, ve kterém směru a ze kterých důvodů s hodnotou úřadem předpokládanou nesouhlasí.

Jinak jest tomu za platnosti dávkového řádu, zavedeného nař. z 23. září 1920 č. 545 Sb. Tento stanoví totiž v § 17, odst. 2: »Má-li úřad vyměřující za to, že udání strany jest správné, vyměří dávku. Není-li tomu tak, oznámí straně, jakou částku míní při vyšetření přírůstku vzíti za základ a zároveň ji vyzve, urče lhůtu k vyjádření s tím, že, nedojde-li její vyjádření ve lhůtě určené, bude považována za souhlasící. Mimo to stanoví § 17 v odst. 3: »... neprojeví-li (strana) ve stanovené lhůtě, že s oceněním hodnoty, které jí bylo vyměřujícím úřadem oznámeno, nesouhlasí, budiž dávka vyměřena na základě hodnot úředně předpokládaných.«

Dle doslovu tohoto předpisu nemusí oznámení vyměřovacího úřadu obsahovati nic jiného, než sdělení částky, kterou úřad zamýšlí při vyšetření přírůstku hodnoty vzíti za základ. Oznámení úřadu jest jakousi nabídkou straně, chce-li souhlasiti s tím, aby za podklad výpočtu přírůstku hodnoty vzata byla hodnota úřadem jí oznámená. Chce-li strana preklusi zabrániti, stačí, když se vyjádří, zda s oznámenou jí hodnotou souhlasí čili nic, nemusí však uplatňovati žádných konkrétních námitek proti hodnotě úřadem jí sdělené a proto není k preklusi dle § 17, odst. 3 třeba, aby úřad straně sdělil, na jakém podkladě dospěl k hodnotě jím předpokládané.

V konkrétním případě není sporu o tom, že vyměřující úřad oznámil straně, že stanovil nabývací hodnotu 10 Kč za 1 čtver. sáh s předepsanou sankcí a že strana o sdělené hodnotě se nevyjádřila.

Nelze proto shledati nezákonnost v tom, že hodnota úřadem předpokládaná a st-li sdělená byla položena za základ zjištění přírůstku hodnoty a vyměření dávky, když st-l v ustanovené lhůtě nesouhlas svůj neprojevil, a bylo proti stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 3643.

Státní úředníci (Slovensko): I. Při poukazu náhrady předsízení při úředním přeložení na Slovensku nelze úředníku předepsati